

22 lutego 2026 r.

Małżeństwo – sakrament daru z siebie dla innych

W drugim rozdziale Księgi Rodzaju, podczas aktu stworzenia, Bóg wypowiada następujące słowa: „Nie jest dobrze, żeby mężczyzna był sam; uczynię mu zatem odpowiednią dla niego pomoc” (Rdz 2, 18). Małżeństwo jest więc zamysłem Boga, wpisanym w samo stworzenie człowieka, powołanego do budowania relacji, szczególnie relacji miłości, o czym przypomina Chrystus, przywracając miłość do rangi najważniejszego przykazania. O tej szczególnej relacji, pisze też Święty. Paweł: „Mężowie, miłujcie żony wasze, jak i Chrystus umiłował Kościół” (Ef 5, 25). To jest zatem wezwanie do miłości, która przekracza zwykłe ludzkie siły, bo czerpie moc z samego Boga.

Wynika stąd, że małżeństwo, to nie tylko ludzka instytucja, ale rzeczywistość nadprzyrodzona – sakrament, w którym Chrystus daje małżonkom swoje błogosławieństwo i jest obecny pośród nich.

Sakramentalność małżeństwa oznacza więc, że jest ono znakiem i narzędziem łaski Chrystusa. W sakramencie małżonkowie otrzymują szczególną pomoc Ducha Świętego, aby wiernie żyć swoim powołaniem. „Małżeństwo jest ikoną miłości Boga do nas” - napisał Papież Franciszek w adhortacji apostolskiej „Amoris laetitia”. Rozwijając tę myśl papieża, można powiedzieć, że miłość, codzienność, radości i trudy – wszystko to, przez łaskę sakramentu, zostaje naznaczone świętością samego Boga, aby móc pokonywać ludzkie słabości i ograniczenia.

„Ślubuję Ci miłość, wierność i uczciwość małżeńską oraz że Cię nie opuszczę aż do śmierci”. I dalej: „Tak mi dopomóż, Panie Boże Wszechmogący, w Trójcy Jedyny i wszyscy Święci” – to treść przysięgi małżeńskiej, którą składają sobie małżonkowie. A kapłan dodaje, cytując słowa z Ewangelii św. Mateusza: „Co Bóg złączył, człowiek niech nie rozdziela” (Mt 19, 6). To powołanie do wierności i jedności na całe życie. Jedność ta obejmuje nie tylko ciało, ale i ducha, cele, dążenia i codzienność. Jedność i wierność małżonków, stają się w sakramencie małżeństwa widzialnym znakiem miłości Chrystusa do Kościoła.

Św. Jan Paweł II mówił o „cywilizacji miłości”, która zaczyna się od rodziny. Każdy dzień to okazja, by dawać siebie współmałżonkowi, dzieciom i wszystkim, których Pan stawia na naszej drodze. Miłość małżeńska to dar z siebie, bezinteresowny, otwarty na drugiego człowieka. Miłość to nie tylko uczucie, ale przede wszystkim decyzja i postawa służby. Być dla drugiego – oto serce małżeństwa.

Naturalnym owocem miłości małżeńskiej jest otwartość na życie. Każde dziecko jest błogosławieństwem, a rodzina staje się miejscem, gdzie rodzi się i wzrasta nowe życie.

Św. Jan Paweł II nazywał rodzinę „domowym Kościołem”. To w rodzinie uczymy się modlitwy, przebaczenia, szacunku i miłości. Rodzice są pierwszymi świadkami wiary dla swoich dzieci. Wspólna modlitwa, rozmowy o Bogu, udział w sakramentach – to wszystko buduje duchową jedność rodziny. „Rodzina jest pierwszą szkołą miłości, w której uczymy się bezinteresowności i ofiary” – przypominał papież Polak.

Małżeństwo chrześcijańskie nie kończy się na rodzinie. Małżonkowie są powołani do apostołstwa – bycia świadkami Bożej miłości w społeczeństwie. Otwartość na potrzeby innych, zaangażowanie w życie parafii i lokalnej wspólnoty – to konkretne formy apostołstwa. Chrześcijańska rodzina staje się światłem dla otoczenia, pokazując, że możliwe jest życie oparte na miłości, przebaczeniu i wzajemnym szacunku.

Warto w tym miejscu przywołać przykład świętych małżonków Ludwika i Zelii Martin, rodziców św. Teresy z Lisieux. Ich życie było codzienną służbą, oddaniem Bogu i dzieciom, wzajemnym wspieraniem się w trudnościach. Pokazali, że świętość jest możliwa w zwyczajnym życiu rodzinnym.

Podobnie Luigi i Maria Quattrocchi, pierwsza beatyfikowana para małżeńska. Byli oni dla siebie wsparciem, wychowali dzieci w wierze i zaangażowali się w pomoc potrzebującym. Ich przykład pokazuje, że miłość małżeńska otwarta na innych, może być drogą do świętości.

Korzystając z przykładu życia wspomnianych świętych i błogosławionych małżonków, można próbować wypełniać swoje sakramentalne TAK, na drodze do świętości w małżeństwie, poprzez:

- codzienną modlitwę, najlepiej wspólną, aby naśladować Chrystusa w wypełnianiu swojego powołania,
- przebaczenie, aby nie chować urazów,
- rozmowę i słuchanie, aby dzielić się radościami i trudnościami,
- korzystanie z sakramentów, aby na Chrystusie budować swoją małżeńską codzienność,
- zaangażowanie we wspólnotę, aby otwierać się na potrzeby innych,
- czas dla siebie, aby budować wzajemne relacje.

Chrystus codziennie daje łaskę małżonkom, by kochać, przebaczać, być darem dla innych.